గేద్రా రంగారావు

నల్ల చిఱుతలు!

లలితకుమారి

"మిస్టర్ సారథీ! ఎప్పుడైనా నీవు నల్ల చిఱుతపులుల గురించి విన్నావా?" అడిగారు సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ ముఖర్జీగారు సాండో చుట్ట వెలిగిస్తూ.

"విన్నాను! ఆ జాతి చిఱుతలు మలేసియా, థాయ్‌లాండ్ అడవుల్లో తప్ప మరెక్కడా దొరకవు" అన్నాను.

"వెరీ గుడ్! ఇక విను. థాయ్‌లాండ్‌లో నివసించే సుహార్నో అనే జమీందారు దగ్గిర ఆ జాతి చిఱుతలు రెండు ఉన్నాయి. అతనికి అప్పుడప్పుడూ తనింట్లో కాక్‌టేల్ పార్టీలివ్వడం అలవాటు. ఆ పార్టీల్లో తన పెంపుడు చిఱుతల్ని అతిథుల ముందు ప్రదర్శించి ఆనందిస్తుంటాడు.

అలా ప్రదర్శించే ముందు వాటికి మత్తుమందు తినిపించడం జరుగుతుంది. దానివల్ల అవి ఎవ్వరికీ హాని తలపెట్టే ప్రయత్నం చెయ్యవు. ఈ వ్యవహారం గత ఆరేళ్ళనించీ సాగుతోంది.

కాని, ఈ మధ్యే అంటే రెండు నెలల క్రితం, పార్టీలో ప్రదర్శనార్థం తీసుకురాబడ్డ ఆ చిరుతల్లో మగ చిరుత హఠాత్తుగా ఓ అతిథిమీద లంఘించి చంపివేసింది. బహుశా, దానికి తినిపించిన మత్తుమందు ప్రభావం నిర్ణీత సమయానికి ముందే దిగివుంటుంది.

ఆ సంఘటనతో ఆ జమీందారు మనసు విరిగి, వాటిని అమ్మివేయాలని నిర్ణయించాడు.మన జంతుప్రదర్శనశాలల్లో నల్ల చిరుతలు లేని కారణంగా వాటిని కొనడానికి నిర్ణయించాం!'' అని ఆయన చిన్నగా నవ్వి- ''వాటిని తెప్పించడానికి వన్య మృగాల గురించి బాగా తెలిసిన జయశంకర్ అనే ఉద్యోగిని పంపుతున్నాము. ఆ జయశంకర్ ఎవ్వరో కాదు. నువ్వే!'' అన్నారు.

ఆశ్చర్యంతో తెరుచుకున్న నా నోరు తిరిగి మూసుకోలేదు.

''థాయ్‌లాండ్ వెళ్ళడానికి నీ పాస్‌పోర్టూ, వీసా వగైరా రెండు రోజుల్లో రెడీ అవుతాయి. ఆ జమీందారు భవనం లంపాంగ్ నగరంలో ఉంది. నీవు తిన్నగా అక్కడికెళ్ళి, నీ ఐడెంటిఫికేషన్ చూపించాలి.

ఆ చిరుతపులుల బాగోగులు చూసే నౌఖర్లు నీకు వాటి అలవాట్లగురించి చెబుతారు. తరవాత, నీవు వాటిని బోనులో బంధించి, లంపాంగ్ రైల్వే స్టేషన్‌కి తీసికెళ్ళాలి. అక్కణ్నించి ఓ రైలు మార్గం తిన్నగా బర్మా

వరకూ వేసి వుంది.

లంపాంగ్ నించి బర్మా వెళ్ళే గూడ్స్‌లో చిఱుత పులుల్ని ఎక్కించి బైలుదేరు. బర్మా చేరగానే వాటిని ఓడలో మద్రాసు వరకూ తీసుకురా. అంతటితో నీ బాధ్యత తీరిపోతుంది.''

సాలోచనగా తలూపాను. ''చిఱుతల్ని తేవడం కేవలం ఒక సాకు! ఇంకేదో రహస్యమైన పనిమీద నన్ను పంపుతున్నారు మీరు. లేకుంటే ఒక సి. బి. ఐ. అధికారియైన నన్ను ఈ పనికి నియమించడం ఏమిటి?''

ఏష్‌ట్రేలో చుట్ట నుసి దులుపుతూ పెద్దగా నవ్వారు ముఖర్జీ.

''మొత్తానికి ఊహించావన్నమాట. గుడ్! ఇహ విషయానికి వస్తున్నాను విను.

థాయ్‌లాండ్‌లో ఒక 'ఫ్రీలాన్స్ ఏజెంట్' నివసిస్తున్నాడు. అంటే రహస్యాల వ్యాపారి అన్నమాట! అదొక వృత్తి. ఆ వృత్తి చేపట్టిన వ్యక్తులకి ఒక దేశమంటూ వుండదు. ప్రాణాలని పణం పెట్టి వివిధ దేశాల రహస్యాలు తస్కరించడం, ఎవరెక్కువ మొత్తం చెల్లిస్తే వారికి అమ్మడం వారి వృత్తి.

ఆ ఫ్రీలాన్స్ ఏజెంట్ పేరు గోంబా! అతను ఆఫ్రికన్ నీగ్రో. మన శత్రుదేశానికి సంబంధించిన కొన్ని కీలకమైన రహస్యాలు తస్కరించి మనకు అమ్మజూపుతున్నాడు. ఆ దేశంలో ఈ మధ్యే మిలటరీ బలాలు ప్రజా ప్రభుత్వాన్ని కూలదోసి అధికారాన్ని హస్తగతం చేసుకున్న విషయం జగద్విదితం!

అక్కడి, ప్రభుత్వం మిలటరీ చేతుల్లోకి వెళ్ళింది

అంటే మనకేదో ముప్పుమూడిందీ అనుకోవాలి. అక్కడి సైనిక పాలకులు తరుచూ తమ దేశంలో ఏవో గొడవలు సృష్టించుకుని అవి పరాకాష్ట నందుకునేసరికి ప్రపంచ దృష్టి మళ్ళించడానికి ఏదో ఒక సాకుతో మనమీద దాడి ప్రారంభిస్తారు.

వీటి దృష్ట్యా ఆ రహస్యాల వ్యాపారి సేకరించిన సీక్రెట్స్ ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం మన కుండటం సహజం. అందుకే ప్రభుత్వం వాటిని కొనుక్కోవాలని నిర్ణయించింది. వాటిని పరిశీలించి, శత్రుదేశ గతివిధుల్ని ముందే పసిగట్టి, దాడి జరిగితే సులువుగా తిప్పికొట్టటానికి అవకాశం ఉంటుంది.

యాభైవేల థాయ్‌లాండ్ కరెన్సీ ఇస్తే వాటిని అమ్ముతానని కేబుల్ పంపాడు గోంబా! అతని బేరం స్వీకరించబడింది. ఈ రోజు ఎనిమిదో తేదీ. సరిగ్గా పదో తేదీన మా ఏజెంట్ లంపాంగ్ నగరంలో, రెడ్ రిబ్బన్ హోటల్ బార్ రూంలో కూర్చునుంటాడనీ, అతని దగ్గిర డబ్బు తీసుకుని ఆ సీక్రెట్స్ అతని కిచ్చెయ్యమనీ గోంబాకు మెసేజ్ పంపాం!'' అంటూ ముగించారు ముఖర్జీ.

''ఆల్ రైట్! నేను వెళ్ళడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. ఏర్పాట్లు చెయ్యండి!'' అన్నాను లేస్తూ.

2

లంపాంగ్ ఏర్‌పోర్ట్‌లో విమానం దిగగానే టాక్సీ ఎక్కి తిన్నగా రెడ్ రిబ్బన్ హోటల్ చేరుకున్నాను. ఓ సింగిల్ రూం తీసుకుని స్నానం అదీ కానిచ్చి బట్టలు మార్చుకున్నాను. ముఖర్జీగారి ఆదేశానుసారం ఎర్ర

గులాబీ తీసి, క్లిప్‌తో కాలర్‌కు తగిలించాను.

సాయంత్రం ఐదున్నర అవుతోంది.

గది లాక్ చేసి, లిఫ్టులో కిందికెళ్ళి హోటల్ బార్‌లో ప్రవేశించాను.

ఆడా మగా కూర్చొని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ తాగుతున్నారు. చుట్టూ కలయజూస్తూ వెళ్ళి ఓ ఖాళీ టేబిల్ ముందు కూర్చున్నాను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో బార్‌లో అడుగుపెట్టిన ఓ నీగ్రో యువకుడిమీద నిలిచాయి నా చూపులు.

ఆరడుగు లుంటాడతను. విశాలమైన వక్షం. బ్లూ సూట్‌లో వున్నాడు. చుట్టు కలయచూస్తున్న అతని దృష్టి నామీద నిలవగానే చటుక్కున నావైపు అడుగులు వేశాడు.

"హలో! మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్టుందే!" అన్నాడు పలకరిస్తూ.

"ఔను! మిమ్మల్నీ ఎక్కడో చూసినట్టు జ్ఞాపకం!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఏడాది క్రితం కాబోలు మనం బాంకాక్‌లో కలుసుకున్నాం!"

"బహుశా మీరు వైట్ అండ్ వైట్ కంపెనీ ట్రావెలింగ్ ఏజెంట్ అనుకుంటాను."

"యస్! మనం కలుసుకున్నప్పుడు, మీరు మా సంస్థ తయారుచేసే టేప్‌రికార్డర్ కొనాలనుకుంటున్నట్టు చెప్పారు గుర్తుందా? అప్పుడు నా దగ్గిర స్టాక్ లేనందువల్ల ఇవ్వలేకపోయాను."

"ఔను. గుర్తుంది. టేప్‌రికార్డర్ అవసరం ఇప్పుడు ఉంది నాకు."

"ఐతే రండి. నా దగ్గర ఓ కొత్త సెట్ రెడీగా ఉంది చూపిస్తాను."

ఆ సంభాషణంతా మేము ఒకర్నొకరం గుర్తించడానికి తయారుచేసిన కోడ్ సిగ్నల్!

"మీరీ హోటల్లోనే దిగారా?" అడిగాను.

గోంబా తలూపి– "ఔను. థర్డ్ ఫ్లోర్‌లో ఉంది నా గది. పదండి టేప్ రికార్డర్ చూపిస్తాను" అంటూ తలుపువైపు నడిచాడు.

లేచి అతన్ని అనుసరించాను.

ఇద్దరం ఆటోమేటిక్ లిఫ్ట్ ఎక్కాం.

"గోంబా మీరే కదూ?" అడిగాను సిగరెట్ అంటిస్తూ.

"ష్! ఆ పేరుతో పిలవకండి. నేనిక్కడ ఫ్రేజర్ అనే పేరుతో గది తీసుకున్నాను" అన్నాడు గోంబా.

లిఫ్ట్‌లో థర్డ్ ఫ్లోర్ చేరగానే బైటపడి, నడవగుండా ముందుకు సాగాం. జేబులోంచి తాళం చెవి తీస్తూ ఓ గదిముందు ఆగాడు గోంబా. తాళం తెరిచి, "రండి!" అంటూ తలుపు తీశాడు.

గదిలో చీకటి. ఇద్దరం లోనికెళ్ళగానే చటుక్కున తలుపుమూసి, "డబ్బు తెచ్చారా?" అడిగాడు గోంబా.

"తెచ్చాను."

"ఎంత?"

"ఏభై వేలు."

"ఇంకా స్త ఎక్కువ ఏర్పాటు చెయ్యగలరా?"

"ఎంత?"

"ఐదు లక్షలు!"

ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచాను. "మిస్టర్ గోంబా! ఏభై వేలకి బేరం పెట్టి ఇప్పుడు ఐదు లక్షలడగడం అన్యాయం!"

"ఓహ్ మిస్టర్ జయశంకర్! మీరు నన్నపార్థం చేసుకుంటున్నారు. ఫ్రీలాన్స్ ఏజెంట్లమైన మేము కష్టమర్ల నెప్పుడూ మోసం చెయ్యం!"

"మరి ఐదు లక్షల వ్యవహారం ఏమిటి?"

"ఒక అమూల్యమైన వస్తువు అనుకోకుండా నా చేతికి తగిలింది. దాన్ని గనక బాహాటంగా బేరం పెట్టానంటే, కుబేర దేశాలెన్నో కోట్లు గుమ్మరించి దాన్ని కొనడానికెగబడతాయి.

కాని, ఇప్పుడది నా ప్రాణసంకటంగా తయారయింది. ఆ వస్తువు నా దగ్గిరున్నట్టు నాకన్నా కాకలు దీరిన కొందరు వ్యక్తులకు తెలిసిపోయింది. వాళ్ళు నన్ను చంపి దాన్ని కాజెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ఎంత త్వరగా అమ్మగలిగితే దాన్ని అమ్మేసి నేనిక్కణ్ణించి ఉడాయించాలి. చెప్పండి. ఐదు లక్షలు సర్దగలరా?" అడిగాడు గోంబా ఆత్రుతగా.

"డబ్బు సర్దడం ఏమంత కష్టం కాదు. ఇక్కడి మా దౌత్య కార్యాలయాన్ని కోరితే క్షణాల్లో ఏర్పాటవుతుంది. కాని, ఆ వస్తువు అంత విలువైనదేననీ నాకు నమ్మకం ఏమిటి?"

"ఇక ఆ వస్తువు గురించి వివరంగా చెబుతాను వినండి. రెండవ ప్రపంచయుద్ధకాలంలో జర్మనీదేశంలో ఫ్రెడిక్ అనే ప్రముఖ సైంటిస్టు వుండేవాడు.

జర్మన్‌తో జపాను చేతులు కలిపి ఆయుద్ధాన్ని విస్తృతం

చేసింది. నాజీ సైన్యాలు యూరప్‌లో స్వైరవిహారం చెయ్యసాగాయి. దాంతో, వారి దాడి నెదుర్కొంటున్న మిత్రరాజ్యాలు హడలిపోయాయి.

జర్మన్ నియంత హిట్లర్, జపాన్ చక్రవర్తి హిరో హిటోల పొగరణచడానికి అమెరికా విధిలేక హిరోషిమా, నాగసాకీ నగరాలపై అటంబాంబులు వెయ్యవలసి వచ్చింది. దాంతో జపాను సైన్యాలు భీతావహం చెందాయి. హిట్లరు తోకతొక్కిన తాచులా బుసలు కొట్టాడు.

అమెరికా వద్దనున్న ఆ ఆటంబాంబులకంటే శక్తివంతమైన వస్తువేదైనా తప్పక సృష్టించితీరాలని తోచిందతనికి. వెంటనే ప్రొఫెసర్ ఫ్రెడ్రిక్‌ను పిలిపించి తన కోరిక విన్నవించాడు.

మాతృభూమిపై అపార ప్రేమ ఉన్న ఆ సైంటిస్టు నిద్రాహారాలు మాని, రీసెర్చి ప్రారంభించాడు. చివరికి అటంబాంబుకన్నా పదిరెట్లు ప్రమాదకరమైన వస్తువు కనుక్కొనగలిగాడు.

అతని పరిశోధన ఇంకా చివరిదశలో ఉండగానే మిత్రరాజ్య సైన్యాలూ, రష్యా సైన్యాలూ జర్మన్ రాజధానిని చుట్టుముట్టడం జరిగింది. ఆ ఓటమి భరించలేక హిట్లర్ ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు.

దాంతో ప్రొఫెసర్ ఫ్రెడ్రిక్ ప్రాణాలు గుప్పిట్లో పెట్టుకుని అక్కణ్నించి పారిపోయాడు. మారుపేరుతో ఇన్నాళ్ళూ మలేసియాలోని ఓ కుగ్రామంలో నివసిస్తూ అసంపూర్తిగా మిగిలిన ఆ రీసెర్చిని పూర్తిచేసి విజయం సాధించాడు.

ఆ రహస్యం తెలుసుకున్న కొందరు వ్యక్తులు ఆయన్ని దారుణంగా హత్యచేసి ఆ ఫార్ములా కాజేశారు. అది నా చేతికెలా వచ్చిందో చెబుతూ కూర్చుంటే తెల్లారి పోతుంది. ఇప్పుడు ఒక్కొక్క క్షణం అతి విలువైనది. ఏమంటారు? ఆ ఫార్ములాతో మీ దేశం అగ్రరాజ్యాల జాబితాలో చేరిపోవడం ఖాయం! శత్రుదేశాలు మీవైపు కన్నెత్తి చూడ్డానికి గడగడలాడతాయి..."

"ఎక్కడుంది ఆ ఫార్ములా?" అడిగాను.

వెంటనే జేబులోకి చెయ్యి పోనిచ్చాడు గోంబా. తిరిగి బైటికి వచ్చిన అతని చేతిలో మడతకత్తి చూసి గతుక్కుమన్నాను.

గోంబా నవ్వి- "భయపడకండి!" అంటూ తొడుక్కున్న కోటు కాలర్ కుట్లు ఊడదీశాడు. చిరిగిన గుడ్డలోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి అల్యూమినియంతో చేసిన రెండంగుళాల కేప్సూల్ బైటికి తీశాడు.

"ఆ ఫార్ములా మైక్రోఫిల్మ్ రూపంలో ఇందులో భద్రపరిచి వుంది!" అన్నాడు దాన్ని నా చేతికిస్తూ.

"నేను ఎమ్మెస్సీ పట్టభద్రుణ్ని! సైన్సు పరిజ్ఞానం ఉంది. ఆ మైక్రోఫిల్మ్‌లో నిజంగా ఆటమిక్ ఎనర్జీకి సంబంధించిన ఫార్ములా స్క్రిప్ట్ ఉందో లేదో రూఢి పర్చుకోనిదే నేనేమీ చెప్పలేను" అన్నాను.

"ఆల్ రైట్! మీ గదిలోకి తీసికెళ్ళి తున్నాంగా పరిశీలించి, తృప్తిపడ్డతరువాతే నాతో బేరానికిదిగండి!"

"ఇక్కడే పరిశీలిస్తే ఏం?"

"పరిశీలించవచ్చు. దానికోసం గదిలో లైటు వెలిగించవలసి వుంటుంది. నేను గదిలో ఉన్నట్టు వాళ్ళకి

తెలియకూడదు. నేనీ గదిలోంచి బైటికెళ్ళడం ప్రమాదం. ఇక్కడే మీకోసం కాచుకుంటాను. వెళ్ళేటప్పుడు గది లాక్ జేసి వెళ్ళండి. దాంతో, నేనీ గదిలో వున్నట్టు ఎవ్వరికీ అనుమానం రాదు. దేనికైనా మంచిది. మీరూ జాగ్రత్తగా ఉండాలి సుమా!'' అన్నాడు గోంబా టేబిల్ దగ్గరికి నడుస్తూ.

టేబిల్ మీదున్న సూట్ కేస్ తెరిచి ఓ భూతద్దం తీశాడు. ''దీనితో ఆ మైక్రోఫిల్మ్ చెక్ జేసుకోండి!'' అంటూ జేబులోంచి తాళంచెవి తీసి నా కందించాడు.

''ఆల్ రైట్! గంటలోపల తిరిగి వస్తాను'' అంటూ గబగబ తలుపువైపు నడిచాను.

బైట అడుగెట్టగానే తలుపుమూసి లాక్ చేశాను. నడవాలో జనం అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. కొందరు అక్కడక్కడా నిల్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. వారిలో గోంబా శత్రువులెవ్వరో ఎలా తెలసేది?

3

నా గదిలోకెళ్ళి, తలుపు గడియబిగించి, కేప్ సూల్ క్యాప్ తీశాను. లోపల సినిమారీలు చుట్టినట్టు చుట్టిఉంది మైక్రోఫిల్మ్!

దాన్ని అరచేతిలో దులిపి, సాగదీశాను. గజం పొడవు ఉంటుంది. భూతద్దంతో లైటుకాంతిలో చకచక చెక్ చెయ్యసాగాను. అరగంటవరకూ క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాక, అది ఆటమిక్ ఎనర్జీ తాలూకు ఫార్ములాయేనని రూఢీ అయింది.

ఫిల్మ్ చుట్టేసి, కేప్ సూల్ లో తోసి మూత బిగించాను. ఎలాగైనా సరే, దీన్ని భారతదేశం జేర్చి తీరాలి. దీనితో

నా దేశం ప్రపంచ దేశాల్లో తలమానికమై తీరుతుంది. శత్రుదేశాలు గడగడలాడతాయి. యుద్ధభీతి శాశ్వతంగా తొలగి ప్రజలు సుఖశాంతులతో మనగలుగుతారు.

వెంటనే గది తలుపు తెరిచి నడవాలో అడుగు పెట్టాను. అక్కడ తిరుగుతూన్న జనంలో ఎవ్వరూ నన్ను పట్టించుకోడం లేదు. గోంబా గదివైపు నడిచాను. కీ తీసి లాక్ తెరిచాను. తలుపు తోస్తూ లోన అడుగు పెట్టాను.

చీకటి!

"గోంబా!" పిల్చాను.

జవాబు లేదు.

గదిలో ఉంటానన్న మనిషి ఏమయ్యాడు? అనుకుంటూ జేబులోంచి లైటర్ తీసి వెలిగించాను. ఆ వెలుగులో కనిపించిన దృశ్యం నన్ను దిగ్భ్రాంతుణ్ణి జేసింది.

గోంబా నేలమీద బోర్లా పడున్నాడు. ఒంటిమీద పీసమెత్తు గుడ్డ లేదు. నల్లని శరీరమంతా నగ్నంగా ఉంది. అతని బట్టలు అండర్ వేయర్‌తో సహా తునాతునకలై చెల్లా చెదురుగా పడున్నాయి. గదిలోని వస్తువులన్నీ చిందరవందర జేసి ఉన్నాయి.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అతన్ని సమీపించాను. దడదడలాడుతున్న గుండెతో బోర్లా పడున్న అతన్ని వెల్లకిలా తిప్పాను. అనుమానమే నిజమైంది. గోంబా గుండెలో పిడివరకూ దిగిన కత్తి! నల్లని అతని ముహంలో తెల్లగా కనిపిస్తున్నాయి కనుగుడ్లు.

నేను మైక్రోఫిల్మ్ చెక్ జెయ్యడాని కెళ్ళిన గంటలోపలే ఇంత ఘోరం జరిగిందా! దీనితో గోంబా చెప్పిందంతా నిజమేనని స్పష్టమౌతోంది. అతన్ని చంపి కేవ్

సూట్ కోసం అతని బట్టలూ, సామానూ అంతా గాలిం
చారు!

గోంబా మరణంతో ఇప్పుడా ప్రమాదం నాకు చుట్టు
కుంది. నేనతని వెంట ఈ గదిలోకి రావడం, వెళ్ళడం
అతని శత్రువులు ఈపాటికి గమనించి ఉంటారు.

వారి బారినుంచి తప్పించుకుని, కేప్ సూల్ తో సురక్షి
తంగా భారతదేశం ఎలా జేరాలి? తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న
నా బుర్రలో తళుక్కుమంది మెరుపు! గబగబ గదిలోంచి
బైటికి నడిచాను.

తలుపుదగ్గరగా జేర వేస్తూ, నడవాలో ఉన్న వ్యక్తుల్ని
ఓరగా చూశాను. అదే సమయంలో ఓ స్తంభం దగ్గర
నావైపే చూస్తూ నిల్చున్న ఫుల్ సూట్, ఫెల్ట్ హాటతను
చటుక్కున చేతిలోని న్యూస్ పేపర్ అడ్డం పెట్టు
కున్నాడు.

వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ లిఫ్ట్ వైపు నడిచాను.
కిందికి జేరగానే, హోటల్ ఆవరణలో ఉన్న టాక్సీ
స్టాండ్ వైపు వెళ్ళాను. జేబులోంచి డైరీ తీసి, ఆ చిరుత
పులుల యజమాని చిరునామా చూసుకుని, టాక్సీ
డ్రైవర్ తో చెప్పి కూర్చున్నాను.

టాక్సీ కదిలింది. దార్లో ఓ జనరల్ స్టోర్ ముందు
ఆపించి ఆ షాప్ లోంచి లావుపాటి సూదీ, దారం కొను
క్కుని తిరిగి టాక్సీ ఎక్కాను.

వీధులు రంగురంగుల దీపాలతో వెలిగిపోతున్నాయి.
అప్పుడప్పుడూ వెనుదిరిగి చూస్తున్నాను ఎవ్వరైనా నన్ను
వెంబడిస్తూ రావడం లేదుకదా అని! రెండు మూడు
రోడ్స్ కట్ చేశాక తెలిసింది, ఫర్లాంగు దూరంలో వస్తున్న

అప్ కలర్ ఫియెట్ మమ్మల్నే వెంబడిస్తున్నట్టు!

అంతలో టాక్సీ ఓ విశాలమైన వీధిలోకి తిరిగి, రాజ భవనంలాటి ఓ మేడ ముందాగింది. "మీరు చెప్పిన ఇల్లు ఇదే సార్!" అన్నాడు డ్రైవర్.

జేబులోంచి పర్సు తీస్తూ దిగాను. మీటర్ బిల్ చెల్లిస్తూ ఓరగా వెనక్కి చూశాను. అంతవరకూ మమ్మల్ని వెంబడిస్తూ వచ్చిన ఆ కారు ఇప్పుడు వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోతోంది!

మేడముందు నిల్చున్న వాచ్ మెన్ కు నా గురించి చెప్పగానే లోనికెళ్ళడానికి అనుమతించాడు.

ఏభై ఏళ్ళుంటాయి సుహార్తోకి. పొట్టిగా లావుగా ఉన్నాడు. చీకి కళ్ళు. నా గురించి తెలియగానే ఎంతో సాదరంగా ఆహ్వానించి, అతిథి మర్యాదలు కురిపించ సాగాడు.

"మిస్టర్ జయశంకర్! మీ రాక నన్నుచాలా ఆనంద పరిచింది. ఈ రాత్రి నా ఆతిధ్యం స్వీకరించి, రేపు మధ్యాహ్నం చిఱుతపులులతో బర్మా ట్రేన్ ఎక్కండి. అందుకు తగిన ఏర్పాట్లన్నీ నేను చూసుకుంటాను!" అన్నాడు సుహార్తో.

నేను కోరేదికూడా అదే. ఈ రాత్రి నాకు రక్షణ కావాలి. అది ఈ విధంగా దొరికింది. థాంక్ గాడ్!

4

ఉదయం కాలకృత్యాలు పూర్తయ్యాక చిఱుతపులు లను చూపించాడు సుహార్తో. ఇనప ఊచలతో నిర్మించిన చిన్న గదిలో ఉంచారు వాటిని. చూడ ముచ్చటగా వున్నాయి. వాటి చర్మం పూర్తి నల్లగా వుండి,

దానిమీద తెల్లని మచ్చలున్నాయి.

ఆడ చిఱుత కడుపు మామూలుకన్నా కాస్త ఉబ్బి వుండటం గమనించి, "అది గర్భంతో వుందా?" అడిగాను సుహాసిన్ని.

"ఔను. కొద్దిరోజుల్లో ఈనవచ్చు. ఆవిధంగా మీకు మరో లాభం కలగబోతోంది... నాఖర్ల ద్వారా వాటి ఆహార పానీయాల గురించి తెలుసుకుంటూండండి. ఆలోగా నేను మీ ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు చేసివస్తాను" అని వెళ్ళిపోయాడు సుహాసిన్.

"వీటిని గదిలోంచి బైటికి తీసేముందు స్పృహ పోగొడతారు కదూ?" అడిగాను నాఖర్ని.

అతను తలూపి-"మాంసం ముక్కల్లో మత్తు మందు ఇస్తాం!" అన్నాడు.

"కొద్దిసేపట్లో ఎలాగూ వీటిని రైల్వే స్టేషన్ తీసి కెళ్ళాలి. ఆ పనేదో నేనే చేసిచూస్తాను మత్తు మందు తీసుకురా!" అన్నాను.

నాఖరు వెళ్ళి ఓ గిన్నెలో మాంసం ముక్కలూ, గుండ్రని చాక్లెట్ రంగు బిళ్ళలూ పట్టుకొచ్చాడు. "వీటిని మాంసంలో కలిపి ఇవ్వాలి. వెంటనే స్పృహ పోతుంది!" అన్నాడు.

మాంసం ముక్కల్లో బిళ్ళలు జొప్పించి, ఇనప ఊచల గుండా గదిలోకి విసిరాను. చిఱుతలు రెండూ వాటిమీద లంఘించి క్షణంలో సఫాచేశాయి. ఐదు నిమిషాల తర వాత ఆవులిస్తూ నేలమీద పడిపోయాయి.

నాఖరుద్వారా తలుపు తాళం తెరిపించి-"నువ్విక్కడే వుండు. నేను వాటిని దగ్గర్నుంచి చూడాలనుకుంటు

న్నాను" అంటూ గదిలో ప్రవేశించాను.

చిఱుతలు గట్టిగా ఉఛ్వాస నిశ్వాసలు తీస్తూ పడు న్నాయి. పెంపుడు మృగాలు గనక వాటి మెడల్లో వెడల్పాటి తోలుపట్టాలు బిగించి వున్నాయి. నాకా వలసింది కూడా అదే!

కింద కూర్చుని మగ చిరుత మెడలోంచి పట్టా విప్పాను. బ్లేడ్ తో దానిమధ్య కుట్లు ఊడదీశాను. ఆ సందులో కేవ్ నూల్ భద్రంగా జొప్పించి, నూదీదారంతో తిరిగి పట్టాను మామూలుగా కుట్టేశాను.

ఇహ కేవ్ నూల్ మీద ఆ నరబ్రహ్మకూడ చెయ్యి వెయ్యలేడు. పట్టాను తిరిగి చిరుత కంఠానికి బిగించి బైటికి వచ్చాను.

అంతలో సుహార్నో వచ్చాడు. "బర్మా వెళ్ళే గూడ్స్ ట్రేన్ లో మీకోసం బోగీ బుక్ అయింది. చిరుతల్ని ట్రక్ లో స్టేషన్ తీసికెళ్ళండి. నా నౌఖర్లు వాటిని బోగీ ఎక్కించేవరకూ మీ వెంట వుంటారు" అన్నాడు.

"థాంక్యూ మిస్టర్ సుహార్నో!" అన్నాను మర్యాదకి.

గదిలో స్పృహతప్పివున్న చిఱుతల్ని ఓ బోనులోకి మార్చి, దాన్ని మోసుకెళ్ళి ట్రక్ ఎక్కించారు నౌఖర్లు.

పది నిమిషాల తరవాత వాటికి స్పృహ వచ్చింది. పెద్దపెట్టున గాండ్రిస్తూ చిరాకు ప్రదర్శిస్తున్నాయి బోనులో.

సుహార్నో దగ్గర సెలవు తీసుకుని బైలుదేరాను. ట్రక్

రైలు స్టేషన్ చేరగానే, నాఖర్లు బోనుదించి, గూడ్స్ ట్రేన్ షంటింగ్ పూర్తయ్యాక బోగీ ఎక్కించారు.

నేను బర్మావరకూ గార్డ్ కేబిన్‌లో ప్రయాణించ డానికి అధికార్ల అనుమతి లభించింది.

సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి లంపాంగ్ స్టేషన్ విడి చింది బండి.

"ఇక థాయ్‌లాండ్, బర్మా సరిహద్దు స్టేషన్‌లో తప్ప మరెక్కడా ఆగదు. మీకు నిదరవస్తే కింద బ్లాంకెట్ పర్చుకుని పడుకోండి" అన్నాడు గార్డు.

తలూపాను.

ట్రేన్ మంచి వేగం అందుకుంది. బాగా చీకటి పడేవరకూ ఇద్దరం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నాం. నాకు ఆవులింతలు ప్రారంభమయ్యాయి. కింద బ్లాంకెట్ పర్చుకుని నడుం వాల్చాను. గార్డు కుర్చీలోనే కునికి పాట్లు పడుతున్నాడు.

రాత్రి మూడు గంటలప్రాంతంలో కాబోలు బర్మా, థయ్‌లాండ్ సరిహద్దు స్టేషన్లో ఆగింది బండి. కస్టమ్స్ అధికార్లు ట్రేన్ అంతా చెక్ జేసి, గార్డుతో కాసేపు మాట్లాడి, నా కాగితాలూ అవీ తనిఖీజేసి వదిలారు.

గంట తరవాత తిరిగి ముందుకు సాగాం.

"ఇప్పుడు మనం బర్మా సరిహద్దులో ప్రవేశించాం. మీరు పడుకోండి. తెల్లారాక లేపుతాను. మంచి నిద్ర సమయం ఇది!" అన్నాడు గార్డు.

మళ్ళీ పక్కమీన వాలాను. ఇహ ఎక్కడా ఆగే అవసరం లేదు గనక రైలు వాయువేగంతో పరిగెడు తోంది.

ఇంకా నాకు పూర్తిగా కునుకు పట్టనేలేదు. వెయ్యి పిడుగులు ఒక్కసారి పడ్డట్టు దిక్కులు పిక్కటిల్లాయి. ట్రైన్ యావత్తూ అటూ యిటూ ఊగినట్టు తోచింది.

అంతే! చెవులు చిల్లులుపడే శబ్దంతో కేబిన్ గాలిలోకి ఎగిరి పల్టీలు కొట్టసాగింది. నా కళ్ళముందు ప్రపంచమంతా చీకట్లు కమ్ముకుంటున్నాయి.

అంతే! తరవాత ఏంజరిగిందో ఆ పరంధాముడికే తెలుసు!!

5

మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచి చూస్తే హాస్పిటల్లో పడున్నాను. ఒళ్ళంతా కట్లు! ప్రతి నరం నెప్పితో మెలికలు తిరుగుతోంది. చుట్టూ చూశాను నీరసంగా. నర్సు యూనిఫాంలో వున్న యువతి వస్తూ కనిపించింది.

"థాంక్ గాడ్! మీకు స్పృహ వచ్చిందన్నమాట!" అంది నన్ను సమీపించి.

"నేనెక్కడున్నాను? ఎలా వచ్చానిక్కడికి?" అడిగాను.

"ఇది పేగో సిటీ హాస్పిటల్! మీరు ప్రయాణించిన రైలు ప్రమాదవశాత్తూ పట్టాలు తప్పింది. అనేక బోగీలు పల్టీ కొట్టాయి. ఆ దుస్సంఘటన సమాచారం అందగానే తీవ్రగాయాలతో వున్న మిమ్మల్నీ, ఇంజన్ సిబ్బందినీ ఇక్కడికి చేర్చాం!" అంది నర్సు.

"నాతోబాటు కేబిన్లో గార్డుకూడా వున్నాడు. ఏమయ్యాడతను?"

నర్సు పెదవి విరిచి_"అతని ఒంట్లోని ఎముకలన్నీ విరిగిపోయి అక్కడికక్కడే మరణించాడు!" అంది.

నిట్టూర్చాను! అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చాయి చిఱుత పులులు!!

"నా చిఱుతపులులైనా క్షేమంగా వున్నాయా?" అడిగాను ఆతృతగా.

"ఆ బోగీకూడా పల్టీ కొట్టడంతో, బోను విరిగి అవి తప్పించుకుని ఎటో పారిపోయాయి."

నా గుండె గుభిల్లుమంది!

"అవి ఈ చుట్టుపక్కల అడవిలోనే ఎక్కడో తిరుగుతున్నాయిట. ఈ వార్త స్థానిక ప్రజల్లో భయోత్పాతాన్ని రేపింది. పోలీసులు వాటికోసం అన్వేషిస్తున్నారు" అంది నర్సు మళ్ళీ.

"నేను మూర్ఛపోయి ఎన్నిగంటలయింది?"

"గంటలు కాదు మిస్టర్ జయశంకర్! రెండు రోజులవుతోంది!"

"రెండు రోజులయిందా? ఇంతకీ నా పేరు మీకెలా తెలుసు?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"మీ జేబులో లభించిన కాగితాలవల్ల!"

చిఱుతపులులు పారిపోయాయని నేను చింతించడం లేదు. నుగ చిరుత మెడలో ఉన్న కేప్ సూల్ విషయమే నన్ను ఆరాట పెడుతోంది. ఒక మేధావి అహోరాత్రులు శ్రమించి, ప్రాణాలు త్యజించి కనుగొన్న ఆ ఫార్ములా పరాయి చేతుల్లో పడటంగానీ, అడవిపాలు గావడంగానీ నేను భరించలేను.

నాలో ఊపిరున్నంతవరకూ దాన్ని మరొకరికి దక్కనివ్వను. ఇంతకీ ట్రేన్ యాక్సిడెంట్ యాధృచ్ఛికంగా జరిగిందా? లేక ఎవ్వరైనా బుద్ధిపూర్వకంగా పట్టాలు ఊడబెరికారా? ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కుతోంది.

అంతలో మరో నర్సువచ్చి-"మిస్టర్ జయశంకర్! మిమ్మల్ని చూట్టానికి ఓ వ్యక్తి వచ్చారు" అంది.

"ఎవ్వరు?..

"పోలీస్ కమీషనర్!"

"పంపించండి" అన్నాను.

రెండు నిమిషాల తరవాత యూనిఫాంలో ఉన్న పోలీస్ కమీషనర్, ఓ ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చారు లోనికి.

"హలో మిస్టర్ జయశంకర్! ఆరోగ్యం ఎలావుంది?" ఫార్మాలిటీకోసం పరామర్శిస్తూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు కమీషనర్.

"గాయాలు కాస్త బాధకలిగిస్తున్నాయితప్ప నాకేం ఫరవాలేదు" అన్నాను దిండునానుకుని.

"మా జవాన్లు మీ చిఱుతపులులు ఎక్కడ సంచరిస్తున్నాయో కనుగొన్నారు. ఇక్కడికి తూర్పుదిశగా మూడు మైళ్ళు వెళితే మంచూరి అనే గ్రామం వస్తుంది. అక్కడికి అరమైలు దూరంనించి ఓ అడవి ప్రారంభమౌతుంది మీ చిఱుతలు అందులోనే సంచరిస్తున్నట్టు సమాచారం' అందింది" అన్నాడు కమీషనరే.

"దయచేసి వాటినెలాగైనా తిరిగి పట్టుకోడానికి ప్రయత్నించండి. నేను భారతదేశ జంతుప్రదర్శనశాల ఉద్యోగిని. ఎంతో ఖర్చు భరించి వాటిని థాయ్‌లాండ్ నుండి తెప్పించుకుంటోంది మా ప్రభుత్వం. నేను వట్టి చేతులతో వెళ్ళానంటే నా ఉద్యోగం ఊడిపోతుంది!" అన్నాను ప్రాధేయపడుతూ.

కమీషనర్ పెదవి విరిచి__"అయామ్ వెరీసారీ! మా దేశ పోలీసులకి మృగాలని ప్రాణాలతోపట్టే ట్రేనింగ్

ఇవ్వబడదు. మీ చిఱుత పులులు ఎక్కడ కనిపించినా సరే, కాల్చి పారెయ్యక తప్పదు! ఎందుకంటే, చుట్టుపక్కల గ్రామ ప్రజలు ఇప్పటికే భీతావహులై ఉన్నారు!" అన్నాడు.

నిరాశతో మూలిగింది నా మనసు. ఇప్పుడెలా? ఆ కేప్‌సూల్‌ను ఎలా దక్కించుకోను? సడన్‌గా తట్టింది ఓ ఆలోచన.

"కమీషనర్ గారూ! మీ సిబ్బందితో కలిసి నేనూ వాటిని వెదకడంలో పాల్గొంటాను. పారిపోయిన మృగాలను పట్టుకునే ట్రైనింగ్ మాకు ఇవ్వబడుతుంది" అన్నాను.

"మా కభ్యంతరం లేదు. నిక్షేపంగా పాల్గొనండి" అంటూ పక్కనే నిల్చున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూపించి—"వాటిని వెదికే సిబ్బందికి ఈ ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయకత్వం వహిస్తున్నారు. ఈయన పేరు షింగే! వీరి బృందం ఎల్లుండి మంఛూరీ గ్రామానికి బైలుదేరుతుంది. ఆలోగా మీ ఆరోగ్యం కుదుటపడితే వీరి వెంట వెళ్ళండి!" అన్నాడు కమీషనర్.

తలూపాను. "ఇంతకీ ఆ ట్రేన్ దుర్ఘటన ఎలా జరిగిందంటారు?"

"దర్యాప్తు జరుగుతోంది. ఇంకా రిపోర్ట్ అందలేదు. మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి. వస్తాం!" అంటూ లేచాడు కమీషనర్.

ఇద్దరూ సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

సాయంత్రం ఆరుగంటల ప్రాంతంలో నర్సు వచ్చి—"మిమ్మల్ని చూట్టానికి సైమన్ అనే అతను వచ్చాడు.

పంపించమంటారా?'' అంది.

నా పరిచయస్థుల్లో ఆ పేరుగల వాళ్ళెవరూ లేరు! పైగా ఇటువంటి అపరిచిత ప్రదేశంలో నన్ను చూట్టానికి ఒక వ్యక్తి రావడం ఏమిటి?

తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలంతో—''పంపించండి!'' అన్నాను.

నర్సు వెళ్ళిన రెండు నిమిషాల తరవాత ముప్ఫై ఏళ్ళ యూరోపియన్ వచ్చాడు లోనికి. అతని భుజాన కెమెరా వేలాడుతోంది.

''గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ జయశంకర్! రెండు రోజుల్నించీ మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని, డాక్టర్లు అనుమతించలేదు. ఈరోజు మీకు స్పృహ రావడంతో అనుమతి లభించింది,'' అన్నాడతను నవ్వుతూ.

''మీ గురించి చెప్పనేలేదు'' అన్నాను దిండు నానుకుంటూ.

''సారీ! నన్ను సైమన్ అంటారు. 'ది నేచర్' అనే ప్రముఖ అమెరికన్ వారపత్రికకు బర్మా రిపోర్టర్ని. మీరు థాయ్‌లాండ్ నుండి తెస్తున్న నల్ల చిఱుతలు గూడ్స్ ట్రేన్ ప్రమాదంలో తప్పించుకు పారిపోయిన వార్త వినగానే మిమ్మల్ని ఇంటర్వ్యూ చేసి వ్యాసరూపంలో మా పత్రిక కందించాలని వచ్చాను'' అన్నాను స్టూల్ మీద చతికిల బడుతూ.

''నన్ను ఇంటర్వ్యూ జేశాక మీరు నిరుత్సాహపడవచ్చు మిస్టర్ సైమన్!'' అన్నాను నవ్వుతూ.

''దేనికి?''

''మీ పాఠకుల్ని ఉత్రూతలూగించే విషయాలేవీ నా

దగ్గర లేవు. అతి మామూలు సంఘటన. అంతే!''

''ఫరవాలేదు. మీరు చెబుతూండండి. దాంట్లో మిగతా మసాలాలు మేళవించే పని నాది!'' అంటూ నోట్ బుక్ తెరిచాడతను.

''సరే, వినండి. నా పేరు మీకు తెలిసిందేకదా? నేను ఇండియా జంతు ప్రదర్శనశాల ఉద్యోగిని. థాయ్ లాండ్‌లో నివసించే సుహార్తో అనే జమీందారు ఆనల్ల చిఱుతల్ని అమ్మదలచినట్టు విని, మా దేశం వాటిని కొనడానికి నిర్ణయించింది. వాటిని సురక్షితంగా తీసుకురావడానికి నేను పంపబడ్డాను. గూడ్స్ ట్రేన్‌లో థాయ్ లాండ్ దాటి బర్మా సరిహద్దులో ప్రవేశించగానే రైలు ప్రమాదానికి గురై, అవి పారిపోయాయి. నేనిలా హాస్పిటల్లో పడున్నాను. అంతా కలిపి ఇంతే కథ!'' అంటూ ముగించాను.

''ఆ చిఱుత పులుల ఫోటోకూడా తీసే అవకాశం కలిగితే ఈ వ్యాసానికి ఇంకా బలం చేకూరేది!'' అన్నాడు సైమన్ కలం మూస్తూ.

''అడవిలో వాటికోసం గాలిస్తున్న పోలీస్ బృందంతో మీరూ చేరండి. కనీసం వాటి శవాలనైనా ఫోటో తియ్యగలుగుతారు.''

''అదేమిటి?''

''అటువంటి ప్రమాదకరమైన జంతువుల్ని పోలీసులు సజీవంగా పట్టుకోలేరు కదా? అందుకే, అవి కనిపించిన తక్షణం కాల్చి పారెయ్యాలని నిశ్చయించారు.''

''చాలా విచారకరమైన విషయం! మీ ఫోటో ఒకటి తీసుకోవచ్చా?'' అంటూ లేచాడు సైమన్.

తలూపాను.

కెమెరా సెట్ జేసి, క్లిక్ మనిపించాడు. "థాంక్స్! ఇక సెలవిప్పిస్తారా?"

"ఓ.కే!" అన్నాను చెయ్యి ఊపుతూ.

అతను తలుపువరకూ వెళ్ళి, చటుక్కున వెనుదిరిగి— "అన్నట్టు ఆచిలుకపులుల కంఠాలకి తోలుపట్టాలు కూడా ఉన్నాయటగా?" అన్నాడు.

ఊహించని విధంగా అతను వేసిన ఆ ప్రశ్నతో ఉలిక్కిపడ్డాను.

"తోలుపట్టాల సంగతి మీకెలా తెలును?"

అతను నవ్వి—"ఊళ్ళో అందరూ అనుకుంటుండగా విన్నాను" అన్నాడు.

"ఔను. అవి జమీందారు పెంపుడు జంతువులుకదా? వాటి కంఠాల్లో అందమైన తోలు పట్టాలు కూడా ఉన్నాయి" అన్నాను నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

నాలో సవాలక్ష సందేహాలు పడగలెత్తాయి. ఇతను నిజంగా ప్రెస్ రిపోర్టరా? లేక...

6

నన్ను హాస్పిటల్ నించి డిశ్చార్జ్ చేస్తున్నారు ఆరోజు.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలకి వచ్చాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ సింగ్. "మా బృందం ఈ రోజు బైలుదేరుతోంది. మీ ఆరోగ్యం కుదుటబడితే మా వెంట తీసికెళ్ళాలని వచ్చాను" అన్నాడు.

డాక్టర్ దగ్గర హెల్త్ ఫిట్నెస్ సర్టిఫికెట్ తీసుకుని అతనివెంట హాస్పిటల్లోంచి బైటపడ్డాను. పోలీస్ జీప్

పార్క్ చేసి ఉంది బైట.

"మా కానిస్టేబుల్స్ వ్యాన్‌లో వెనక వస్తారు. మనం జీప్‌లో ముందు వెళదాం!" అన్నాడు.

ఇద్దరం జీప్ ఎక్కి బైలుదేరాం.

మూడు మైళ్ళ ప్రయాణమే గనక గంటలోపలే మంఘూరీ గ్రామం చేరుకున్నాం. ఊరి చివర ఉన్న డాక్ బంగళా కాంపౌండ్‌లో జీప్ ఆపాడు సింగే.

బంగళా వరండాలో నిల్చున్న వ్యక్తిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను.

అతను ప్రెస్ రిపోర్టర్ సైమన్!

మేము జీప్ దిగి వరండాలో కెళ్ళగానే అతను నవ్వి- "పోలీసులతో కలిసి ఆ మృగాల గురించి తెలుసుకోమని మీరిచ్చిన సలహా పాటించదలచాను, మిస్టర్ జయశంకర్!" అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి అతన్ని పరిచయం చేశాను.

కానిస్టేబుళ్ళ రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ అక్కడే కూర్చున్నాం. అంతలో ఓ జీపువచ్చి కాంపౌండ్‌లో ఆగింది. అందులో ఉన్న రెండు వేట కుక్కలనీ, ఓ యూరోపియన్ని చూసి, నేనూ, ఇన్‌స్పెక్టర్ ఒకర్నొకరం చూసుకున్నాం.

జీపులోంచి రెండు రైఫిళ్ళు అందుకుని దిగాడతను. వెనకే ఆ వేటకుక్కలుకూడా కిందికి దూకాయి. నలభై ఏళ్ళుంటాయతనికి. పొడుగు. పొడుక్కితగ్గ లావు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సింగేను చూడగానే అతను కనుబొమలెగరేసి—"హలో ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆ చిఱుతల్ని వెతకడానికి నియమించిన అధికారి మీరేననుకుంటాను," అన్నాడు కలుపుగోలుగా.

"ఔను. మీరెవరు?" అడిగాడు సింగ్ అతన్ని తేరి పార చూస్తూ.

"నన్ను రాబర్ట్ అంటారు! బ్రిటిష్ జాతీయుణ్ణి. బిజి నెస్ దృష్ట్యా ప్రస్తుతం బర్మాలో ఉంటున్నాను. నా ముఖ్య హాబీల్లో వేట ఒకటి. ఇదివరకు పాతిక పులుల్ని చంపి గోల్డ్ మెడిల్ అందుకున్నాను.

రైలు దుర్ఘటనలో పారిపోయిన ఆ నల్లచిఱుతలగురించి విని, వాటిని తుదముట్టించడంలో పోలీసులకి తోడ్పడ్డానికి, కమీషనర్ గారితో మాట్లాడాను. ఆయన అందుకు అనుమతించి, మీ గురించి చెప్పారు.

సౌకర్యంకోసం ఈ రెండుకుక్కల్నికూడా తెచ్చాను. ఇది ఆడకుక్క జూలీ, ఇది మగకుక్క యేగీ. రెండూ వేటలో ఆరితేరినవి. అడవిలో చిఱుతల ఉనికి ఇట్టే పసి గట్టగలవు..."

అతనిమాట ఇంకా పూర్తికాలేదు.

అంతలో ఓ అంబాసిడర్ కారువచ్చి కాంపౌండ్ లో ఆగింది. అందరం అటు చూశాం. కార్లోంచి పాతికేళ్ళ యువతీ,గుండ్రాయిలాంటి నల్లఛైఏళ్ళ వ్యక్తీ దిగారు. వారి ముఖ కవళికలు చైనీయులని పోలి ఉన్నాయి ఇద్దరూ. పెద్ద పెద్ద లెదర్ బ్యాగ్స్ భుజాలకి తగిలించుకుని మావైపు వచ్చారు.

"ఇక్కడేదో వేటబృందం బసచేసినట్టుందే!" అన్నా డతను కాంపౌండ్ లో గెంతుతున్న కుక్కల్నీ, రాబర్ట్ చేతిలో ఉన్న రైఫిళ్ళనీ చూస్తూ.

"ఔను. ట్రైన్ ఏక్సిడెంట్ లో తప్పించుకున్న చిరుత పులులను వేటాడ్డానికి వచ్చాం! మీరెవరు?" అడిగాడు రాబర్ట్.

"నా పేరు తింగ్ ఫ్రూ! ఈమె నా భార్య చీ ఫెంగ్. నేను ఫారెస్ట్ కంట్రాక్టర్ని. చాలాకాలం క్రితం చైనా నించి వచ్చి బర్మాలో స్థిరపడ్డాను. ఈ చుట్టుపక్కల ఫారెస్ట్ ఏరియా ఎలా ఉందో చూసిపోదామని వచ్చాను" అన్నాడతను.

ఆ యువతి అందుకుని —"ఆ నల్ల చిఱుతల గురించి పేపర్లో— చదివాను. అవి ఈ అడవుల్లోనే తిరుగుతున్నాయన్నమాట. వాటిని ఎలా వేటాడతారో మీతో వుండి ప్రత్యక్షంగా చూడాలనుంది. అనుమతిస్తారా?" అంది ఉత్సాహంగా.

"వద్దు డార్లింగ్! నాకు మృగాలంటే చచ్చే భయం! పైగా చిఱుతపులులు చాలా ప్రమాదకరమైన జంతువులు!" అన్నాడు తింగ్ ఫ్రూ భయంగా.

"భయం దేనికి? వీళ్ళంతా మనవెంట ఉంటారుగా? మిస్టర్ రాబర్ట్! ఆ జంతువుల మెడల్లో పెంపుడు కుక్కల్లా తోలు పట్టాలుకూడా ఉన్నాయని విన్నాను. నిజమేనా?" అంది చీఫెంగ్.

అంతవరకూ మౌనంగా వారి సంభాషణ వింటున్న నేను ఆమె నోటినించి తోలుపట్టాల ప్రసక్తి వినగానే ఉలిక్కిపడ్డాను.

రాబర్ట్ నవ్వి — "ఔను. వాటివల్ల అవి మరింత అందంగా కనిపిస్తాయటకూడా!" అన్నాడు నావైపు చూస్తూ.

నా బుర్ర చురుగ్గా పనిజేస్తోంది. వీళ్ళు తమ గురించి చెప్పుకుంటున్నదంతా నిజమేనా? లేక, ఆ ఫార్ములా కోసం ప్రయత్నిస్తున్న విదేశీ ఏజెంట్లా?

సైమన్ నిజంగా పత్రికా విలేఖరా? ఐతే, ఎటువంటి ప్రాముఖ్యతా లేని ఇంత చిన్న విషయాన్ని అమెరికన్ పత్రికల కెక్కిస్తానని దేనికి పరిగెత్తుకు రావడం?

బ్రిటిష్ జాతీయుడైన రాబర్ట్ నిజంగా వేటకోసం వచ్చాడా? చైనా దేశస్థుడైన తింగ్ ఫూ నిజంగా ఫారెస్ట్ కంట్రాక్టరా?

నా ఆలోచనలకి బ్రేకు వేస్తూ, పోలీస్ బలగంతో నిండిన వ్యాన్ వచ్చి ఆగింది. కాంపౌండ్ లో.

7

ఇన్ స్పెక్టర్ షింగే ఆదేశానుసారం అందరం తలో రైఫిల్ అందుకుని, కావలసిన సరంజామాతో కాలినడకన బయలుదేరాం అడవివైపు.

అడవిని సమీపించాక, ఇన్ స్పెక్టర్ అందర్నీ నాలు గైదు పార్టీలుగా విభజించాడు. నన్నూ, రాబర్ట్ నూ, అతని రెండు కుక్కల వెంట తూర్పుదిశగా వెళ్ళమన్నాడు.

అందరూ అతను చెప్పిన దిశల్లో ముందుకు సాగారు.

నేనూ, రాబర్ట్ వేటకుక్కల వెంట అడవిలో ప్రవేశించాం. కుక్కలు నేలనూ, పొదలనూ వాసన చూస్తూ ముందుకు సాగుతున్నాయి.

అరగంట తరవాత చిన్న కొండప్రదేశం చేరుకున్నాం. హఠాత్తుగా ఆడకుక్క మొరుగుతూ ఓ వైపు పరుగు తీసింది.

మగకుక్క మాత్రం గాలిలో వాసనచూస్తూ మా దగ్గరే వుండిపోయింది. బైనాక్యులర్స్ తో కుక్క పరుగెత్తిన వైపు చూశాడు రాబర్ట్. "నథింగ్! ఏమీ కనిపించడంలేదు. జూలీ పొదల్లోపడి ఎటో మాయమైంది.

కాసేపటికి అదే వస్తుంది పదండి,'' అంటూ ముందుకు సాగాడు.

అతన్ని అనుసరించాను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో మగనక్క కూడా గొంతెత్తి మొరుగుతూ మరోవైపు పరుగుతీసింది.

రాబర్ట్ ఆగిపోయాడు. ''నక్కలు చిఱుతపులుల వాసన పట్టేశాయి. అందుకే ఇంత ఆర్భాటం చేస్తున్నాయి,'' అన్నాడు.

చుట్టూ పరీక్షగా చూశాను.

ఫర్లాంగు దూరంలో అంతకుముందు ఆడనక్క వెళ్ళిన వైపు ఆకాశాన కాకులూ, గద్దలూ ఎగురుతూ కనిపించాయి.

''అక్కడేదో జంతువు శవం పడుంటుంది. పదండి చూద్దాం!'' అన్నాడు రాబర్ట్.

ఇద్దరం వడివడిగా అటు నడిచాం.

చెట్లూ, పుట్టలూ దాటుకుంటూ అరగంట తర్వాత చిన్న మైదానం వంటి ప్రదేశం చేరుకున్నాము. రాబర్ట్ చెయ్యి అడ్డంపెట్టి నన్నుఆపాడు. మాకు కొద్దిదూరంలో సగంతిని పడున్న జంతువు శవం కనిపిస్తోంది.

బైనాక్యులర్స్‌లోంచి చూసిన రాబర్ట్ అదిరిపడి—''మైగాడ్! అది జూలీ శవం!'' అన్నాడు భ్రిగ్భాంతితో. చటుక్కున అతని చేతిలోంచి బైనాక్యులర్స్ లాక్కొని చూశాను. నిజమే! అది జూలీశవం!! శవానికి కొద్ది దూరంలో చిన్నగుడిసె కనిపిస్తోంది. నాలుగు వైపులా మట్టిగోడలు లేపి, పైన గడ్డివాము కప్పిన గుడిసె అది. గుమ్మానికి తెరచివున్న చెక్క తలుపు.

"సందేహంలేదు. ఆ మృగాలు ఇక్కడే యెక్కడో నక్కివుంటాయి. జూలీ వాటి ఉనికి కనిపెట్టి తన ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంది" అన్నాడు రాబర్ట్.

అంతలో గుడిసెదగ్గర ఏదో కదులుతున్నట్లు లీలగా కనిపించింది. పరీక్షగా చూశాను. అదే సమయంలో గుడిసెలోంచి ఓ చిఱుత బయటకు వచ్చింది. నేనూ రాబర్ట్ అలాగే చూస్తుండి పోయాం.

చిఱుతపులి తలుపు దగ్గర నిల్చొని గట్టిగా ఆవులించి తోక ఊపుకుంటూ జూలీశవం పడున్న చోటికివచ్చి, పళ్ళతో శవాన్ని విదిలించ సాగింది.

అప్పుడు గమనించాను. అది ఆడచిఱుత! ఇప్పుడు దాని కడుపు పెద్దగాలేదు. అంటే పిల్లల్ని ఈనిందన్న మాట.

రాబర్ట్ రైఫిల్ బోల్టు లాక్ జేసి భుజానికి ఆనించాడు. చిఱుతపులి అప్పుడే పక్కశాలొకటి నోట కరచుకుని రెప్పపాటులో గుడిసెలో కెళ్ళిపోయింది.

సడన్‌గా ఓ ఆలోచన వచ్చింది నాకు. "మిస్టర్ రాబర్ట్! మనందాన్ని చంపకుండా సజీవంగా పట్టుకో వచ్చు" అన్నాను.

"ఎలా?" అడిగాడతను రైఫిల్ దించుతూ.

"నేను చడీ చప్పుడూ చెయ్యకుండా గుడిసె దగ్గిరి కెళ్ళి ఇవతలనించి తలుపుమూసి గొళ్లెం పెడతాను. తర వాత మిగతా వాళ్ళనిపిల్చి దాన్ని పట్టుకోవచ్చు" అన్నాను.

రాబర్ట్ తలూపి—"జాగ్రత్త! మీరు గుడిసెను సమీపించాక అది బైటికివస్తే, నాగురి తప్పితే, జరిగే పరిణా

మాలకి మీదే బాధ్యత!'' అన్నాడు.

తలూపి, పిల్లిలా అడుగులు వేస్తూ అటు నడిచాను.

గుండెలో దడ ప్రారంభమైంది. గుడిసె తలుపుకీ, రాబర్ట్ రైఫల్ కీ మధ్య వుండకుండా కాస్త యెడంగా నడుస్తున్నాను. గుడిసె దగ్గరవుతున్న కొద్దీ కాళ్ళు వణక నారంభించాయి. సన్నసన్నగా చెమటలు పట్టసాగాయి.

ఊపిరి బిగబట్టి గుడిసెని సమీపించాను. లోపల కుఁయ్—కుఁయ్ మన్న శబ్దాలు వినవస్తున్నాయి. గుడిసె లోనే ఈనిందన్నమాట పిల్లల్ని.

మెరుపులా గెంతాను తలుపుదగ్గరికి. తలుపు గొళ్లెం పట్టిలాగి, మూసేశాను తలుపును. ఇవతల గొళ్లెం బిగించి నిట్టూర్చాను తృప్తిగా. లోపల చిఱుతపులి పెద్దగా గాండ్రిస్తూ తలుపు దగ్గరకివచ్చి, పంజాతో గీరుతున్న శబ్దం అవుతూంది.

అంత వరకూ దూరంగా నిల్చున్న రాబర్ట్ పరిగెత్తుకు వచ్చాడు నా దగ్గరికి. ''మిస్టర్ జయశంకర్! మీ ధైర్యాన్ని నిజంగా మెచ్చుకోవాలి'' అన్నాడు అభినందిస్తూ.

''మిగతా వాళ్ళని ఇక్కడకు రప్పించాలి. గాలిలో రెండు మూడుసార్లు పేలిస్తే వాళ్ళేవస్తారు,'' అంటూ నా రైఫిల్ ఎత్తి గాలిలో పేల్చాను.

అనుకున్నట్టే అరగంట లోపల నలువయిపులనుంచీ అందరూ పరుగెత్తుకొచ్చారు.

ఇన్ స్పెక్టర్ షింగేకు జరిగింది చెప్పి—''మీ వాళ్ళని ఊళ్ళోకి పంపి, వెంటనే ఓ బోను తెప్పించండి,'' అన్నాను.

తక్షణం పదిమంది భటులు బయలుదేరారు.

మధ్యాహ్నం మూడుగంటల ప్రాంతంలో బోను మోసుకుంటూ తిరిగి వచ్చారు. దాన్ని గుడిసె తలుపుకి పూర్తిగా ఆనించి పెట్టించాను.

గుడిసె లోపల పులియింకా గాండ్రిస్తూనే వుంది. పిల్లల్నికన్న ఏ జంతువయినా సరే, చాలా ప్రమాద కరంగా మారిపోతుంది, పిల్లల రక్షణకోసం.

బోనుమీద ఎక్కి నిల్చున్నాను. మెల్లిగా గుడిసె తలుపు గొళ్ళెంతీసి లోనికి తోశాను తలుపుని. వెంటనే బోను ద్వారం యెత్తిపట్టుకున్నాను. రెండు నిమిషాల వరకు ఏమీ జరగలేదు.

అందరం ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాం. కాసేపయాక చిఱుత అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తలుపు దగ్గరికి వచ్చింది. అక్కడ నిల్చున్న వాళ్ళందరూ కనిపించేసరికి ఆగ్రహంతో దిక్కులు దద్దరిల్లేలా గాండ్రిస్తూ బైటికి లంఘించింది. వెంటనే తలుపు తోసేశాను. చిఱుత, బోనులో ఖైదీ అయింది!

తల్లి కనిపించకపోవడంతో లోపల పెద్దగా అరుస్తు న్నాయి చిఱుతకూనలు. భటులచేత బోను వెనక్కి నెట్టించి, చేతిలో రైఫిల్ జాగ్రత్తగా పట్టుకుని గుడిసెలో ప్రవేశించాను.

ఓ మూల రెండు కూనలు గొంతెత్తి అరుస్తూ కనిపించాయి. పిల్లికూనల్లా ముద్దుముచ్చటగా ఉన్న వాటిని ఒళ్ళో ఎత్తుకుని గుడిసె ఇవతలికి వచ్చాను. ఆ దృశ్యం చూడగానే బోనులో ప్రళయతాండవం చెయ్యసాగింది తల్లి చిఱుత. బోను తెలుపు కొద్దిగా ఎత్తి, పిల్లల్ని లోనికి తోశాను.

"సూర్యాస్తమయం కాబోతోంది. మగ చిఱుతకోసం వెదుకుతూ కూర్చుంటే చీకటి పడిపోతుంది. దాని సంగతి రేపు చూద్దాం పదండి" అన్నాడు షిండే.

అందరం ఆకలి దప్పికలతో అలసి ఉన్నాం గనుక, అతనితో ఏకీభవించాం. జవాన్లందరూ కలిసి భుజాలమీద బోను మోసుకుంటూ బైలుదేరారు.

అంతలో, మమ్మల్ని వదిలి ఎటో వెళ్ళిపోయిన మగ కుక్క యేగీ హఠాత్తుగా వచ్చి మాతో కలిసింది!

సూర్యుడు అస్తమించే సమయానికి బంగళా చేరుకున్నాం. చిఱుత ఉన్న బోను కాంపౌండ్ లో ఓ మూల దించబడింది. నా మనసంతా మగ చిఱుతమీదే ఉంది. దాని మెడలోనే ఆ కేప్సూల్ ఉంది మరి!

అప్పుడే సడన్ గా ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

వీరిలో నిజంగా ఆ కేప్సూల్ కాజెయ్యాలనుకున్న వ్యక్తులు ఉండి ఉంటే, ఈ రాత్రి తప్పకుండా బోనులో ఉన్న చిఱుతపులి మెడలోంచి పట్టా కాజెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తారు.

నేనా కేప్సూల్ ను చిఱుతల పట్టాలోనే దాచి వుంటానని వారు పసిగట్టినా, అది ఏ చిఱుత మెడలో ఉందో ఖచ్చితంగా తెలిసి ఉండదు.

రాత్రి చీకట్లో బోను చుట్టుపక్కల నక్కి కాపు కాస్తే, పట్టా ఎవ్వరు కాజెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తారో తెలిసిపోతుంది.

స్నానాలూ, భోజనాలూ ముగిశాక అందరూ ఎవ్వరి గదుల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

రాత్రి సరిగ్గా పదిన్నరకు ఎడీచప్పుడూ చెయ్యకుండా నా గదిలోంచి బైటపడ్డాను. జవాన్లందరూ అలసి ఉండటంవల్ల వాళ్లు అదమరచి నిదరబోతున్నారు.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బంగళా బైటికి వచ్చాను. చీకటి! పరిసరాలను నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలుతోంది. కాంపౌండ్ లో అక్కడక్కడా గుబురుగా ఎదిగిన పూల మొక్కలున్నాయి.

బోను దగరికి నడిచాను. చిఱుతపులి కాళ్ళు బార్లా జాపుకుకూర్చుని పిల్లలకి పాలిస్తోంది. నన్ను చూడగానే గుర్రుమంది. చటుక్కున ఓ పొదవెనక్కి తప్పుకుని నక్కి నిల్చున్నాను.

అలా అర్ధరాత్రులు ఒంటరిగా నిల్చుని కాచుకోడం చాలా కష్టంగా ఉంటుంది. ఓపిగ్గా నిల్చుని చూస్తున్నాను.

అరగంట గడిచింది.

హఠాత్తుగా నా పక్కనే ఏదో చప్పుడైంది.

ఉలిక్కిపడి వెనుదిరగబోయాను. బుర్ర పగిలేలా పడింది దెబ్బ. చెవులు గింగురుమన్నాయి. కళ్ళల్లో చుక్కలు మెరిశాయి. మైకం కమ్ముకోసాగింది. ఉన్న పళంగా అక్కడే నేలకూలాను.

తిరిగి కళ్ళు తెరిచి చూస్తే, చీకట్లు తొలిగిపోయి తెల తెలవారుతోంది. దూరాని ఊళ్ళోంచి కోడికూతలు లీలగా వినిపిస్తున్నాయి. చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాను.

చుట్టుపక్కల ఎవ్వరూ లేరు. ఒక్క ఉదుటున లేచి బోనువైపు పరుగెత్తాను. బోనులో కనిపించిన దృశ్యం నన్ను రాతిబొమ్మను జేసింది.

చిఱుతపులి నిర్జీవంగా పడుంది లోపల. ఈగలు దాని మీదపడి పొర్లుతున్నాయి. చిఱుత మెడలోని పట్టా మాయమైంది.

8

చిఱుతపులి మరణవార్త వినగానే అందరి మొహాల్లో దిగ్భ్రాంతి కనిపించింది. ఎలా జరిగిందని పరస్పరం తర్జన భర్జన పడసాగారు.

ఎవ్వరి మొహాల్లోనూ అనుమానాస్పదమార్పులు కనిపించలేదు. హంతకుడికి నటనలోనూ మంచి ప్రావీణ్యం ఉందన్నమాట!

ఇన్‌స్పెక్టర్ షింగే అందర్నీ ఆ విషాదంనుండి మళ్ళించి త్వరగా తయారై మగ చిఱుతకోసం బైలుదేరాలని ఆదేశించాడు.

సరిగ్గా పదిగంటలకి అందరం బైలుదేరాం.

మొదటిలాగే నేనూ, రాబర్ట్, అతని కుక్క యేగీ ఒక పార్టీగా అడివిలో ప్రవేశించాం.

కొద్దిదూరం నడిచామో లేదో, హఠాత్తుగా రాబర్ట్ కాళ్ళకింది ఎండుటాకులూ, పుల్లలూ ఫెళ ఫెళ విరిగి, అతను అమాంతం పెద్ద గోతిలో పడిపోయాడు. ఆ పడిపోవడంలో అతని ఎడంచేతిలోని రైఫిల్ ఎగిరి ఒడ్డున పడింది.

వేటగాళ్ళు అడివి దున్నలనీ, దుప్పులనీ సజీవంగా పట్టుకోడానికి అడవుల్లో ఇటువంటి గోతులు తవ్వి, పైన వెదురుబద్దలు పేర్చి, వాటిమీద ఎండుటాకులు కప్పి ఉంచుతారు. పైకి మామూలు నేలలా కనిపిస్తుందది. ఏమరుపాటుగావున్న జంతువులు ఇటు రాగానే అందులో పోపడితాయి.

చాలా సేపటి వరకూ రాబర్ట్ ఆ షాక్‌లోంచి తేరుకో లేదు.

అతని చెయ్యి అందుకుని ఇవతలకి లాగాను.

బట్టలకంటిన చెత్తా చెదారం దులుపుకుంటూ—"అడవుల్లో ఇవి మామూలే! పదండి" అన్నాడు రైఫిల్ అందుకుని. ఇద్దరం తిరిగి ముందుకు సాగాం.

హఠాత్తుగా అతని కుక్క మొరగడం మొదలు పెట్టింది.

"వెరీ గుడ్! యేగీ, చిఱుతపులి వాసన పట్టేసింది" అన్నాడు రాబర్ట్.

నేలని వాసనచూస్తూ, మొరుగుతూ ఓ వైపు బైలుదేరింది కుక్క. ఇద్దరం రైఫిళ్ళు రెడీగా పట్టుకుని, అటు నడిచాం. కొద్దిదూరంలోనే పెద్ద మఱ్ఱిచెట్టు కనిపించింది.

కుక్క చెట్టుకిందికెళ్ళి వాసన చూడసాగింది.

చటుక్కున తలెత్తి ఎగురుతూ మొరగసాగింది.

ఇద్దరం చెట్టుకొమ్మలవైపు చూశాం.

చిఱుత కనిపించింది!

ఓ కొమ్మమీద నక్కికూర్చుని, నాలిక చప్పరిస్తూ యేగీని చూస్తోంది. మెరుపులా రైఫిల్ గురిపెట్టి కాల్చాను. అంతే! గుండు తగిలి పిండిబస్తాలా కిందకూలింది.

మరుక్షణం స్ప్రింగ్‌లా ఎగిరి పరుగుతీసింది.

చూస్తూ చూస్తూనే పొదల్లోపడి మాయమైంది.

అది పడ్డచోట రక్తపు మరకలు!

"గుండు తగిలింది దానికి! గాయపడ్డ చిఱుత చాలా ప్రమాదకరంగా మారిపోతుంది. ఇప్పుడేలా?" అన్నాడు రాబర్ట్.

"గాయంవల్ల అది ఎక్కువదూరం పారిపోలేదు. మనం చెరో దిక్కు వెళ్ళి వెతుకుదాం!" అన్నాను.

రాబర్ట్ తలూపి, కుక్కను వెంటబెట్టుకుని, చిఱుత పరిగెత్తినవైపు బైలుదేరాడు.

నేను మరోవైపు ముందుకు సాగాను. చెట్లూ, పుట్టలూ చాలా పరీక్షగా చూసుకుంటూ అరగంట నడిచి ఉంటాను.

హఠాత్తుగా ఓ చోట కాళ్ళకి బ్రేకులు పడ్డట్టు ఆగిపోయాను. పది గజాల దూరంలో కాళ్ళు బార్లా చాపి పడుంది చిఱుత, నిశ్చలంగా! రాయి అందుకుని దాని మీదికి విసిరాను. ఐనా కదలిక లేదు దానిలో.

చిఱుతపులి చాలా జిత్తులమారిదంటారు. ఇలాగే, చచ్చినట్టు పడుండి, శత్రువు దగ్గరికి రాగానే మీదికి లంఘిస్తుందిట!

రైఫిల్ రెడీగా పట్టుకుని అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ దాన్ని సమీపించాను. పరీక్షగా చూశాక, అది శ్వాస కూడా తీసుకోడం లేదని రూఢి అయింది. ధైర్యంగా దాన్ని సమీపించాను.

చిఱుత నిజంగానే చచ్చింది.

క్షణం వృధాచెయ్యకుండా మడతకత్తి తీసి, దాని మెళ్ళోని తోలుపట్టా ఊడదీశాను. కుట్లు కట్ చేసి చూశాను ఆత్రంగా. కేప్సూల్ సురక్షితంగా ఉంది! తృప్తిగా నిట్టూరుస్తూ దాన్ని కోటుజేబులో వేసుకున్నాను.

అప్పుడు వినిపించింది వెనక ఏదో చప్పుడు.

లేస్తూ గిరుక్కున వెనుదిరిగాను.

రాబర్ట్!

రైఫిల్ నావైపు గురిపెట్టి నవ్వుతున్నాడు.

నా గుండెలో రేసుగుర్రాలు దౌడు తీస్తున్నాయి.

"మిస్టర్ జయశంకర్! జేబులోంచి ఆ కేప్సూల్ తీసి ఇలా పడేయ్! ఆ ఫార్ములాతో తిరిగి నా దేశం సూర్యుడ స్తమించని సామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించుకుంటుంది. కోల్పోయిన అఖండ పేరు ప్రతిష్టలను తిరిగి సంపాదించుకుంటుంది" అన్నాడు ఆ బ్రిటిష్ జాతీయుడు వికృతంగా నవ్వుతూ.

"అంత విలువైన ఫార్ములాను నీ నక్క బెదిరింపులకి భయపడి ఊరికే ఇస్తాననుకున్నావా?" అన్నాను వెటకారంగా.

రాబర్ట్ మొహం జేవురించింది. "ఊరికే ఇవ్వక! ప్రాణాలు పోగొట్టుకుని ఇవ్వు!" అంటూ రైఫిల్ నావైపు గురిపెట్టి, ట్రిగ్గర్ వత్తాడు.

క్లిక్ మన్న శబ్దం! రైఫిల్ పేలలేదు!!

రాబర్ట్ నిర్ఘాంతబోయి, చటుక్కున మేగ్జిన్ తీసి చూశాడు. అతని మొహం వెలవెలబోయింది.

పకపక నవ్వాను. "ఇటువంటి పరిస్థితి వస్తుందని నాకు ముందే తెలుసు మిస్టర్ రాబర్ట్! అందుకే గుంటలో పడిపోయినప్పుడు నీ రైఫిల్ మేగ్జిన్‌లోంచి గుళ్ళు ఖాళీ చేశాను. ఆ ముందుచూపే ఇప్పుడు నా ప్రాణాలు కాపాడింది. ఇహ పరలోకానికి ప్రయాణం కట్టే వంతు నీది!" అంటూ నా తుపాకి ఎత్తి ఏమాత్రం సందేహించకుండా కాల్చేశాను.

సరిగ్గా అతని గుండెలో దిగింది గుండు.

రాబర్ట్ నమ్మనట్టు, విశ్వాసం రానట్టు నావైపు చూస్తూ గుండె పట్టుకుని బోర్లా పడిపోయాడు.

అప్పుడు మెరిసింది నా బుర్రలో ఓ ఆలోచన! కత్తి అందుకుని, చిఱుతపులి పంజాకొట్టినట్టు కుడి భుజంకింద రెండుమూడు గాట్లు పెట్టుకున్నాను.

రక్తం ధారగా కారసాగింది.

అంతలో, రైఫిల్ ప్రేలుళ్ళు విని అందరూ పరిగెత్తుకొచ్చారక్కడికి. రక్తసిక్తమైవున్న నన్నూ, కిందపడున్న రెండు శవాలనూ చూసి, నివ్వెరబోయారు.

“మేమిద్దరం ఇటు రాగానే ఆ పొదల్లో నక్కివున్న చిఱుత హఠాత్తుగా మామీదికి లంఘించింది. నన్ను గాయపరిచి, రాబర్ట్ మీదికి దూకింది. ఆ స్థితిలో నాకేటూ తోచక రైఫిల్ గురిపెట్టి రెండుసార్లు కాల్చాను దాని మీద. అందులో ఓ గుండు రాబర్ట్‌కు తగిలింది...” అన్నాను మొసలిటక్కులు ప్రదర్శిస్తూ.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సింగ్, వచ్చేటప్పుడు తన సిపాయిల వెంట ఫస్టెయిడ్ బాక్స్ కూడా తెప్పించాడు అడివికి! దాన్ని తెరిచి కారుతున్న నా రక్తాన్ని దూదితో తుడిచి, మందువేసి బాండేజ్ కట్టాడు.

తరవాత, రాబర్ట్ శవాన్ని మోసుకుంటూ విచార వదనాలతో తిరుగుముఖం పట్టారందరూ!

బంగళా చేరగానే శవాన్ని సిపాయిల వెంట వ్యాన్‌లో పేగో సిటీకి పంపేశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఆ రాత్రి అక్కడే రెస్టు తీసుకుని ఉదయం ఎవరిదారి వారు పట్టాలని మిగతావాళ్ళు అక్కడే ఉండిపోయాం.

గదిలో లైటార్పి మంచంమీద వాలాను.

బాగా అలసి వుండటం వల్ల అందరూ తమతమ గదుల్లో ఆదమరచి నిదురిస్తున్నారు. పడుకున్న మరు క్షణం నాకు నిదర పట్టేసింది.

అర్థరాత్రి ఎందుకో చటుక్కున కళ్ళు తెరుచు కున్నాయి. గదిలో గాఢాంధకారం! బైట చెట్లఆకులు కూడా కదులుతున్న అలికిడిలేదు. కళ్ళు పెద్దవిచేసి చీకట్లో పరీక్షగా చూశాను.

అప్పుడు కనిపించింది, మంచం కాళ్ళదగ్గర ఓ ఆకారం!

"ఎవ్వరూ?" అంటూ దిగ్గున లేవబోయాను.

అదే క్షణంలో లైటు వెలిగింది.

తింగ్ ఫ్రూ! చీ ఫెంగ్ !!

"నా గదిలో ఏం జేస్తున్నారు మీరు?" అడిగాను నివ్వెరబోతూ.

తింగ్ ఫ్రూ బంగారు పళ్ళు బైటపడేలా చిన్నగా నవ్వాడు. "ఇంకా అర్థంకాలేదా? ఆ కేప్ సూల్ కోసం వచ్చాం మిస్టర్ జయశంకర్!" అతని చేతిలో నల్లగా మెరుస్తోంది పిస్తోలు.

సాలోచనగా తలూపాను. "ఐతే మీరిద్దరూ రాబర్ట్ స్నేహితులన్నమాట!"

"రాబర్ట్ తో మాకెలాంటి సంబంధం లేదు. అతను మా మనిషైవుంటే అలా కుక్కచావు చచ్చేవాడుకాదు. సరే, ఆ కాప్ సూల్ మీ దగ్గరుండటం మా దేశానికి ప్రమాదం. గత యుద్ధంలో పోగొట్టుకున్న టిబెట్ ను

తిరిగి మీరు స్వాధీనం చేసుకోవడం మాకిష్టంలేదు..."
అన్నాడు తింగ్ ఫూ చాలా నెమ్మదిగా.

"కేప్ సూల్ ఏమిటి? మీరేమంటున్నారో నాకర్థం కావడంలేదు."

ఈసారి పకపక నవ్వింది చీఫెంగ్. "బుకాయించి లాభంలేదు. నువ్వు చిరుతపులి మెడలోంచి దాన్ని స్వాధీనం జేసుకున్న సంగతి మాకు తెలుసు. రాత్రి నిన్ను స్పృహ పోగొట్టిందికూడా మేమే."

"నామాట నమ్మండి! కేప్ సూల్ ఏమిటో నాకు తెలీదు." అంతవరకూ నవ్వుతున్న తింగ్ ఫూ మొహం మారిపోయింది.

"చీఫెంగ్! పాపం, అతనికి ప్రాణాలమీద ఆశ లేనట్టుంది. అతని కాళ్ళూ చేతులూ మంచానికి విరిచి కట్టెయ్. గదంతా వెదికి చూద్దాం. అప్పటికీ దొరక్క పోతే చిత్రవధ జేసి కక్కిద్దాం!" అంటూ జేబులోంచి నైలాన్ తాడు తీసి ఆమెవైపు విసిరాడు.

చీఫెంగ్ తాడందుకుని నన్ను సమీపించింది. నిమిషాల్లో నా కాళ్ళూ చేతులూ మంచానికి విరిచి కట్టేసింది. తరువాత ఇద్దరూ కలిసి గది అణువణువూ వెదకసాగారు.

ఏమీ దొరక్క నిట్టూరుస్తూ నన్ను సమీపించారు.

నూలుపోగు వదలకుండా నా బట్టలు సోదాజేసి నిరుత్సాహంగా పెదవి విరిచారు.

"ఇప్పుడయినా మీకు నమ్మకం కలిగిందా? ఇక వదలండి నన్ను!" అన్నాను గింజుకుంటూ.

"మిస్టర్ జయశంకర్! నువ్వుదాన్ని ఎవ్వరికో ఇచ్చేశావ్!" అన్నాడు తింగ్ ఫూ నన్ను తీక్షణంగా చూస్తూ.

"ఎవరికిస్తాను? నా మనుషు లెవరున్నారిక్కడ?"

"ఇతను మాటలతో వినే ఘటంలా లేడు. మన చైనీస్ పద్ధతులుపయోగించామంటే క్షణంలో నోరు విప్పుతాడు." అంది చీ ఫెంగ్ అసహనంగా.

"ఔను. అదే చెయ్యాలి" అంటూ అడుగు ముందుకు వేశాడు తింగ్ ఫూ.

"మిస్టర్ తింగ్ ఫూ! అడుగు ముందుకు వెయ్యక! బుద్ధిగా పిస్తోలుకింది పడేసి చేతులెత్తు. చీ ఫెంగ్! నువ్వు కూడా!" అన్న కంఠంవిని ముగ్గురం ఉలిక్కిపడి అటు చూశాం.

ఇన్ స్పెక్టర్ షింగే కిటికీలో పిస్తోలు గురిపెట్టి నిల్చునున్నాడు. "చెప్పేది మీకే! పిచ్చివేషాలు వెయ్యడానికి ప్రయత్నించకండి. నేనొక్కణ్ణే లేను. నలుగురు కానిస్టేబుళ్ళుకూడా వున్నారు నావెంట" అన్నాడు షింగే కఠినంగా.

చేసేదిలేక పిస్తోలు కింద జారవిడిచాడు తింగ్ ఫూ.

"చీ ఫెంగ్! నువ్వువచ్చి తలుపు తెరువ్!" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

చీ ఫెంగ్ అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళితలుపు తెరిచింది. మరుక్షణం ఇన్ స్పెక్టర్ షింగే, నలుగురు కానిస్టేబుళ్ళూ బిలబిలమంటూ వచ్చారు లోనికి.

వాళ్ళు ఆ చైనీయుల చేతులకి బేడీలు బిగించి బైటకు తీసికెళ్ళారు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ షింగే! సమయానికివచ్చి నన్ను కాపాడారు. లేకుంటే ఆ చైనీయుల చిత్రవధలు భరించలేక నేను దిక్కులేని చావు చచ్చేవాణ్ణి," అన్నాను కృతజ్ఞతగా.

షింగే నవ్వి—"మిమ్మల్ని కాపాడటానికి రాలేదు మిస్టర్ సారథీ! ఆ కేప్ సూల్ రాబట్టుకో డానికివచ్చాను" అన్నాడు.

అతని నోట నా అసలు పేరు విని నిర్ఘాంత పోయాను. షింగే పకపక నవ్వి—"ఆశ్చర్య పడకండి! మీరు ఇండియన్ ఇంటెలిజెన్స్ శాఖ ఉద్యోగి అయుంటారని నేను ముందే ఊహించాను.

హాస్పిటల్లో రెండురోజులు స్పృహతప్పి పడున్న సందర్భంలో మీరేదో కేప్ సూల్ గురించీ, మైక్రోఫిల్మ్ గురించీ పలవరిస్తున్నారనీ, తనకు మీమీద అనుమానం ఉందనీ, డాక్టర్ మాకు తెలియచేశాడు.

కమీషనర్ గారు వెంటనే నన్ను రంగంలో దింపారు. ఇప్పుడు మీ ముగ్గురిమధ్య సంభాషణతో ఆ కేప్ సూల్ ఎంత విలువైనదో అర్థమైంది. అదిప్పుడు మా భూభాగంలో వుంది గనక మాకే చెందాలి!" అన్నాడు.

"కథ బాగా నేవుంది, కాని, అందులో చిన్నలోపం ఉంది!"

"ఏమిటది?"

"ఏదో కేప్ సూల్ నాదగ్గర వుందనడం! ఆ చైనీయులిద్దరూ అర అంగుళం వదలకుండా నా సామానూ, బట్టలూ చెక్ చేశారు. ఏమీ దొరకలేదుమరి!"

"నేన్నమ్మను. రెండురోజుల వరకూ మీరీ గదిలోంచి కదలకూడదు. నా సిబ్బంది రాత్రింబవళ్ళూ యిక్కడ కాపలా వుంటారు. దాన్ని యిక్కడ కాకుంటే మరెక్కడో దాచివుంటారు మీరు. నేను క్షుణ్ణంగా వెదికి తృప్తి పడేవరకూ మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టను," అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ దృఢంగా.

10

రెండు రోజులు గడిచాయి. ఇన్‌స్పెక్టర్ ఎన్నిసార్లు గాలించినా, ఎన్ని తంటాలు పడ్డా ఆ కేప్‌సూల్ మాత్రం బయట పడలేదు. యమకింకరుల్లాంటి అతని భటులు, గదిలోపలా బైటా రాత్రింబవళ్ళు కాపలా ఉన్నారు, ఈ రెండు రోజులు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ విసిగి వేసారి, చివరిసారిగా నా గదిలోకి వచ్చాడు. "మిష్టర్ సారథీ! మొండికెయ్యడం మీకే నష్టం! అది దొరకందే మిమ్మల్ని కదలనివ్వం. మర్యాదగా చెప్పండి దాన్నెక్కడ దాచారో?"

కాసేపు ఆలోచించి, ఇహ చెప్పక తప్పదన్నట్టు తలెత్తాను. "ఆల్‌రైట్ ఇన్‌స్పెక్టర్! మీకూ, నాకూ ఇబ్బందిలేకుండా నిజం చెప్పేస్తున్నాను. దానికోసం ఇన్ని దేశాల ఏజెంట్లు ఒక్కుమ్మడిగా నన్ను చుట్టిముట్టి ఉండటంతో వారివారి బారినుంచి దానిని కాపాడలేనని తెలిసిపోయి, ఆ మైక్రోఫిల్మ్ ఎవ్వరికీ దక్కకుండా కాల్చిపారేశాను!"

"మీ కట్టుకథ నమ్మడానికి నేనేం పసిపిల్లాణ్నను కున్నారా?...ఆల్‌రైట్! వేరొకరయితే చిత్రవధ చేసి దాన్ని దక్కించుకునే వాణ్ని. మనిద్దరివీ మిత్రదేశాలు. మీ కారణాన మేము భారతదేశానికి శత్రువులం కాదల్చుకోలేదు.

మీరా కేప్‌సూల్‌ను వెళ్ళేటప్పుడు తీసికెళ్ళాలి ఎక్కడో భద్రంగా దాచివుంటారని నా అనుమానం. అది మీకూ, మాకూ ఎవ్వరికీ దక్కకుండా అక్కడే శాశ్వతంగా ఉండిపోవాలి!

ఈరోజు సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి మీ దేశం వెళ్ళే

విమానంలో మీరు వెళ్ళవచ్చు!'' అంటూ లేచాడు.

అన్న ట్లే మధ్యాహ్నం మూడుగంటలకి అన్నిఏర్పాట్లూ చేసుకొని తిరిగి వచ్చాడు. అతని చేతుల్లో ఒకజతబట్టలు' బూట్లు ఉన్నాయి.

నేను తొడుకున్న బూట్లు, బట్టలు విప్పించి, అవి తొడిగించాడు. తరవాత నా దగ్గరున్న ప్రతివస్తువు చివరకు, నా చేతి వ్రేలి ఉంగరంకూడా తీసేసుకున్నారు.

తరవాత, అతని సిబ్బంది నిఘామీద నన్ను బయటికి తీసికెళ్ళి వ్యాన్ ఎక్కించారు.

ఏర్ పోర్ట్ చేరగానే మళ్ళీ ఓగదిలోకి తీసికెళ్ళి కూర్చొబెట్టారు నన్ను.

ఇన్ స్పెక్టర్ బయటకెళ్ళి రెండు నిమిషాల తరవాత ఓ వ్యక్తిని వెంట బెట్టుకొచ్చాడు.

అతను ఏర్ పోర్ట్ డాక్టర్!!

''మిస్టర్ సారథీ! మీ విమానం బయలుదేరడానికి ఇంకా ఇరవై నిమిషాల వ్యవధివుంది. అలోగా చివరిసారిగా మిమ్మల్ని చెక్ చెయ్యాలి!'' అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

డాక్టర్ నన్ను సమీపించి — ''మీ భుజం మీది గాయం చూపించండి!'' అన్నాడు.

''తప్పకుండా!'' అంటూ షర్టువిప్పి చెయ్యిచాపాను.

అతను మెల్లిగా గాయంమీది బాండేజ్ విప్పి, పరీక్షగా చూడసాగాడు గాయాలని.

కత్తితో అంగుళంలోతు దింపుకున్న గాయాలవి. ఇంకా పచ్చిగానే వున్నాయి. డాక్టర్ భూటనవేళ్ళతో కాసేపు వాటిని వత్తిచూశాడు. తరవాత తల అడ్డంగా వూపి ''నో ఇన్ స్పెక్టర్! ఇందులో ఎటువంటి వస్తువూ దాచబడలేదు,'' అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సాలోచనగా తలూపి—"ఆల్ రైట్! కట్టు కట్టెయ్యండి" అన్నాడు.

డాక్టర్ తిరిగి గాయంమీద కట్టుకట్టేశాడు.

అంతలో విమానం బయలుదేరడానికి సిద్ధంగావున్నట్టు మైక్‌లో ఎనౌన్స్ అయింది. సిబ్బంది వెంట తీసికెళ్ళి నన్ను విమానం ఎక్కించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఢిల్లీ ఏర్‌పోర్ట్‌లో విమానం దిగగానే, టాక్సీలో సరాసరి మా హెడ్ క్వార్టర్స్ చేరుకున్నాను.

నన్ను చూడగానే హార్దిక స్వాగతం పలికారు డైరెక్టర్ ముఖర్జీ.

కుర్చీలో చతికిలబడి, జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్టు వివరించా నాయనకు.

అంతావిన్న ఆయన, చేతో బట్టతల బాదుకొని— "ఓహ్ గాడ్! అంత విలువైన ఫార్ములా, అనుకోకుండా చేజిక్కితే కాల్చిపారేశావా?" అన్నారు.

"అటువంటి ఫార్ములాను కాల్చి పారెయ్యడానికి నాకేమైనా పిచ్చిపట్టిందనుకున్నారా? అది సురక్షితంగా నాదగ్గరే వుంది. బర్మా ఏర్‌పోర్ట్‌లో ఆ డాక్టర్ నా గాయాన్ని పరీక్షించాడుగానీ, దానికి కట్టివున్న బాండేజ్‌ను పరిశీలించలేదు. అక్కడే జరిగింది వారి పొరపాటు!

నేను కేప్‌సూల్లోంచి మైక్రోఫిల్మ్ తీసి, దాన్ని బ్యాండ్ మడతలో నిటారుగాదాచి గాయానికి కట్టు కట్టుకున్నాను. వారిదృష్టి కేవలం కేప్‌సూల్ మీద వుండటంవల్ల బాండేజ్ మడతవైపు వారి ఆలోచన వెళ్ళలేదు!" అంటూ చుట్టవిప్ప సాగాను.

—: ఐపోయింది :—